

Студентите слагат „шанка“

Ивелина Кованлъшка

Мюнстер

В началото на април в интернационалния център „Ди Брюке“ в Мюнстер се проведе четвъртата поредна среща на българските студентски дружества в Германия с домакин местното българско академично дружество „Паисий“.

На 7 април – петък, на гарата в старинния северновестфалски град цареше бурно оживление. Пристигаха млади хора от различни краища на Германия, едни се прибираха за събота и неделя при мама и татко, други идваха „просто на разходка“, а трети говореха превъзбудено на непознат език, който по-младите жители на Мюнстер сигурно са чували от време на време в университета. Тази последна групичка се отличаваше с това, че всички се здрависваха, сякаш се виждат за първи път, смееха се по-високо от останалите, преливаха от добро настроение и не спираха да приказват. Повечето от тях се качиха в един от минаващите автобуси и впоследствие на малки „порцийки“ се разпиляваха към местата, където щяха да отседнат в следващите два дни. Домакините се бяха постарали да осигурят подслон за всеки, така че никой от гостите да не отръсква и без друго тънкия си студентски джоб.

Българското академично дружество „Паисий“ в Мюнстер, което предложи гостоприемството си за тази среща, е съвсем младо, ала извънредно активно. За година и нещо след създаването си то успя не само да запали много български студенти в Мюнстер за идеята си за студентски клуб, да

изгради представителен интернет сайт с разнообразна и полезна информация, да организира български вечери и годишната среща на всички дружества, но и да иницира един от най-благородните сред познатите досега проекти на български студенти в Германия. В началото на настоящата пролет бе проведена благотворителната акция „Мартеница“, целяща събиране на помощи за децата от дома в Хасково „Асен Златаров“. В нея веднага се включи и студентското дружество „Св. Климент Охридски“ в Бремен, също съвсем младо и изпълнено с енергия и идеи. Децата и самите организатори бяха изработили мартевички, които се продаваха в университета и на няколко централни места в Мюнстер и Бремен. Впоследствие към инициаторите се присъединиха с дарения и дружествата от Берлин и Манхайм и в края на април събраните средства бяха лично дарени на дома.

Съорганизатор на четвъртата студентска среща в Мюнстер стана бременското дружество „Св. Климент Охридски“, ангажирано с модерацията на двудневните дискусии и с изготвянето на получилия се доста обширен протокол на събитието. Свои представители на форума бяха изпратили дружествата от Берлин, Бон и Кьолн, Бремен, Карлсруе, Манхайм и Нюрнберг/Ерланген, като палитрата от имена започваше от „Хъшове“ и „Будители“, минаваше през „Бай Ганьо“ и стигаше до „Златен век“. Специален гост на срещата бе председателята на Държавната агенция за българите в чужбина г-жа Деница Христова, която подкрепи студентите с конкретни съвети и идеи в подхода към бъдещите им замисли. А замисли за нови проекти имаше най-разнообразни, кои от кои по-атраaktivни. Стига да се намерят и време, и сили за тяхното осъществяване. Досегаш-

ният опит на студентите обаче доказва, че при добро желание няма невъзможни неща. Така въпреки напрегнатото всекидневие, изпълнено с учение и работа, младите българи съумяват да откраднат някой и друг час, за да изразят въжделенията си, да ги споделят и с други младежи, близки по мисъл и дух, да направят живота си малко по-шарен. Всяко дружество си е избрало свой път на развитие със свои собствени приоритети. Някои са се насочили към подпомагане на новодошлите, към улесняване на адаптацията им в новата среда, други дават превес на културните прояви – прожекции на филми, организиране на концерти, театри, с цел сплотяване на българските студенти и популяризиране на българската духовност и традиции сред други националности, трети реализират проекти, тясно свързани с бъдещото им професионално развитие. И именно тези различия правят общуването между дружествата още по-смислено и полезно, защото всеки може да почерпи от останалите и опит, и идеи. Докато едни са се сетили да договорят с университета издаването на студентски удостоверения на български, други са успели да организират семинари на тема „Кандидатстване за работа“, а трети неуморно подготвят и излъчват на всеки две седмици радиопредаване на български и немски. И всеки има какво да разкаже, и всеки има какво да научи.

Основната цел на тазгодишната среща бе не само да се поддържа контактът между съществуващите студентски формирания, но и да се постави началото на вече осъзнатото като необходимост „Дружество шапка“ на всички български студентски организации във Федерална република Германия, т. нар. Дахвербанд. Дахвербанд би трябвало да представлява дружествата в тяхната общност, да олеснява координацията помежду им и иницирането на проекти, да спомага финансирането и осъществяването

им. Студентите коментираха къде да е седалището на „шапката“ – в Берлин или в Бон, бе предложен и обсъден проектоустав. След горещи дискусии се стигна до извода, че за да се свърши работата възможно най-ефективно, са нужни специализирани работни групи. Едната от тях ще се занимава с усъвършенстването на проектоустава и с представянето му в новия вариант на следващата среща (замислена и като учредително събрание), другата ще отговаря за финансирането на проекта. По последна информация двете групи вече са сформирани и дискусииите текат. За тези, които не получиха задачи, остава да се грижат за добрия дух и настроение на срещите. Нещо, което домакините от Мюнстер владееха в пълна сила. Като се започне от безупречната организация на събитието, топлото гостоприемство, подсигурияването на конференнтната зала и съответната работна атмосфера, мюнстерци надминаха себе си с незабравимо българско парти. Но не просто парти с родна музика и евтино пийване, а купон с живо изпълнение на вечните младежки хитове, които едва ли някой не е пял на абитуриенския си бал и не е бил сто процента сигурен, че пак ще се срещне с приятелите си след 10 години... Партието се отличаваше с чара на истинските студентски веселия, пълни със заразителен ентузиазъм, луди танци и луди хора. Зави се едно хоро, човек не можеше да проследи откъде започва и къде свършва, и единствената ни грижа бе да си поемем дъх за следващото „парче“...

Тази „неформална“ част на

срещата продължи до ранни зори, най-издръжливите дори директно се вляха във „формалната“. Противно на очакванията за разсейване и умора, здравословната доза забавление се отрази благотворно на дискусииите. Изведнъж различията по отделни въпроси и разминаванията в гледните точки се нивелираха от само себе си. За радост на спортните запаянковци се реши да се организира национално първенство по футбол, което хем ще даде поле за действие на немалкото ентузиаста, хем ще е повод за нова веселба. За подготовката на първенството също бе сформирана работна група с кодовото название BG CUP. Отворен остана въпросът (засягащ преди всичко нежния пол – почитателки на футбола) дали ще има мажоретки и ако не, под каква форма младите дами могат да вземат участие в събитието...

Постепенно в следобедните часове участниците започнаха да напускат залата, да се сбогуват и да се отправят към гарата. Там отново цареше оживление. Но не онова трепетно неспокойство, типично за пристигащия пътник, изпълнен с любопитство и въодушевление пред очакващите го приключения. Просто гарата гъмжеше от насъбралия се народ. Някои си тръгваха от разходката, други от гостуването при мама и татко, трети си говореха на непознатия език и сякаш единственото общо помежду им бе многократно повтаряното „чао“. Всички се връщаха към познатото всекидневие. Познато и все пак различно, обогатено с не един хубав спомен. И с предвкушването на още такива несекидневни случки.

Може би част от участниците в Мюнстер 2006 вече очакват следващата среща, предвидена за октомври, очакват да видят новооткрити приятелски лица и да побържат на онзи невнятен за немските им домакини език, да се посмеят заедно, да свършат нещо полезно, да споделят своето и да чуют за чуждото. А защо не и да тропнат едно хорце.